

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 12 IULIE 1973¹
Hauptzollamt Bremerhaven

împotriva
Massey-Ferguson GmbH

(Cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Bundesfinanzhof)

„Valoarea în vamă”

Cauza 8/73

În Cauza 8/73,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Bundesfinanzhof pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

HAUPTZOLLAMT BREMERHAVEN, susținut de Ministrul Federal al Finanțelor,

intervenient,

și

MASSEY-FERGUSON GMBH, din Kassel,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea validității Regulamentului nr. 803/68 al Consiliului privind valoarea în vamă a mărfurilor și, în subsidiar, privind interpretarea articolului 11 alineatul (2) litera (b) din același regulament,

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, R. Monaco și P. Pescatore, președinți de cameră, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh, M. Sørensen (raportor) și A. J. Mackenzie Stuart, judecători,

avocat general: A. Trabucchi

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

Motive

1. Întrucât, prin Ordonanța din 23 ianuarie 1973, primită la grefa Curții la 19 februarie, Bundesfinanzhof a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, două întrebări preliminare privind valabilitatea și interpretarea Regulamentului (CEE) nr. 803/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 (JO L nr. 148, p. 6) privind valoarea în vamă a mărfurilor.

---

¹Limba de procedură: germana.

Cu privire la prima întrebare

2. Întrucât, prin prima întrebare se urmărește să se afle dacă regulamentul își are temeiul juridic privind validitatea sa la articolul 235 al tratatului, pe care se bazează, sau în orice altă dispoziție a tratatului;
3. Întrucât regulamentul, în primul său considerent, menționează că este adoptat în temeiul „Tratatului de instituire a Comunității Economice Europene și, în special, al articolului 235”;

întrucât este necesar să se examineze în primul rând dacă acest articol constituie o bază juridică suficientă;

întrucât articolul 235 autorizează Consiliul să ia măsurile adecvate, în cazul în care o acțiune a Comunității se dovedește necesară pentru realizarea, în cadrul funcționării pieței comune, a unuia dintre obiectivele Comunității și dacă tratatul nu a prevăzut competențele necesare în acest scop;

întrucât instituirea unei uniuni vamale între statele membre este unul din obiectivele Comunității, în temeiul articolului 3 literele (a) și (b) din tratat;

întrucât funcționarea uniunii vamale impune în mod necesar stabilirea uniformă a valorii în vamă a mărfurilor importate din țări terțe, astfel încât nivelul protecției materializate prin Tariful Vamal Comun să fie același pe tot teritoriul Comunității;

întrucât o asemenea stabilire uniformă nu rezultă, în măsura necesară, din faptul că toate statele membre sunt părți la Convenția privind valoarea în vamă a mărfurilor, semnată la Bruxelles la 15 decembrie 1950, având în vedere că dispozițiile acestei convenții permit statelor contractante să utilizeze anumite mijloace de adaptare în privința unor probleme specifice;

întrucât procedura apropierei legislațiilor pe calea directivelor, reglementată de articolul 100 din tratat, nu poate oferi o soluție suficient de eficientă, trebuie să se examineze dacă dispozițiile privind instituirea uniunii vamale și a politicii comerciale comune pot oferi Consiliului o bază adecvată de acțiune;

4. Întrucât în cazul în care este adevărat că funcționarea efectivă a uniunii vamale justifică o interpretare extinsă a articolelor 9, 27, 28, 111 și 113 din tratat și a unor competențe pe care aceste dispoziții le conferă instituțiilor, pentru a le permite acestora să controleze coerent, prin măsuri autonome, dar și convenționale, schimburile economice externe, Consiliul putea considera, în mod legitim, că recurgerea la procedura prevăzută de articolul 235 era justificată de interesul securității juridice, cu atât mai mult cu cât regulamentul respectiv a fost adoptat în perioada de tranziție;

întrucât pe baza cerințelor specifice ale articolului 235, această manieră de a acționa nu poate fi de altfel criticată, deoarece, având în vedere circumstanțele, normele tratatului privind formarea deciziei Consiliului sau repartizarea competențelor între instituții nu sunt neglijate;

5. Întrucât nu a fost contestat că procedura prevăzută la articolul 235 a fost respectată adecvat la momentul adoptării Regulamentului nr. 803/68;
6. Întrucât, așadar, la prima întrebare este necesar să se răspundă că temeiul acestui regulament este reprezentat de articolul 235 din tratat, iar examinarea întrebării puse nu a prezentat niciun element de natură să îi afecteze validitatea.

Cu privire la a doua întrebare

7. Întrucât, prin a doua întrebare privind interpretarea articolului 11 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 803/68, se urmărește să se afle dacă este necesar „să se convină un preț

- diferit de suma stabilită între vânzător și cumpărător sau alți cumpărători în cazul plăților în numerar” sau este suficient că prețul pentru plata la termen include costul creditului;
8. întrucât, din dispoziția în litigiu rezultă că prețul care se ia în considerare pentru stabilirea valorii în vamă, în caz de plată reportată, este prețul la termen, cu excepția cazurilor în care este prevăzută o reducere pentru plata în numerar sau a fost justificată la serviciul vamal existența unui preț diferit pentru plata în numerar;
  9. întrucât pentru a interpreta această ultimă dispoziție, este necesar să se ia în considerare scopul său, care este acela de a constata valoarea unei mărfi, exprimată printr-o sumă determinată, care poate fi utilizată ca bază pentru calculul dreptului vamal aplicat mărfii;
întrucât rezultă că prețul diferit, a cărui existență poate fi justificată, după caz, se exprimă în cifre;
întrucât acesta nu este doar din cauza faptului că prețul pentru plata la termen include costul creditului și în absența oricărei posibilități pentru cumpărător sau pentru alți cumpărători în condiții comparabile de a se achita față de vânzător prin plata, înainte de termenul convenit, a unui preț inferior prețului la termen;
  10. întrucât este de competența instanței naționale să aprecieze, în fiecare dintre cazuri, dacă a fost dovedită sau nu existența unui preț diferit, în sensul indicat;
  11. întrucât, ca răspuns la această întrebare, pentru justificarea existenței unui preț diferit de prețul la termen, nu este suficient să se demonstreze că prețul plătit la termen include costul creditului, ci trebuie să se justifice existența unui preț diferit pe care cumpărătorul sau cumpărătorii în condiții comparabile au dreptul să-l achite în cazul plății înaintea termenului convenit.

Cu privire la cheltuielile de judecată

12. Întrucât cheltuielile efectuate de către Consiliul și Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări;
întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața Bundesfinanzhof, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului raportor;

după ascultarea observațiilor orale prezentate de către societatea „Massey-Ferguson”, Consiliul și Comisia Comunităților Europene;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 3, 9, 27, 28, 100, 111, 113, 177 și 235;

având în vedere Regulamentul (CEE) nr. 803/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 privind valoarea în vamă a mărfurilor, în special articolul 11;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene, în special articolul 20;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Bundesfinanzhof, prin ordonanța din 23 ianuarie 1973, hotărăște:

- 1) **Regulamentul (CEE) nr. 803/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 privind valoarea în vamă a mărfurilor își are temeiul la articolul 235 din tratat, iar examinarea întrebării adresate nu a prezentat niciun element de natură să-i afecteze validitatea;**
- 2) **Articolul 11 alineatul (2) litera (b) al respectivului regulament se interpretează în sensul că pentru justificarea existenței unui preț diferit de prețul la termen, nu este suficient să se demonstreze că prețul plătit la termen include costul creditului, ci trebuie să se justifice existența unui preț diferit, pe care cumpărătorul sau cumpărătorii în condiții comparabile au dreptul să-l achite în cazul plății înaintea termenului convenit.**

Lecourt	Monaco	Pescatore	Donner	Mertens de Wilmars
Kutscher	Ó Dálaigh	Sørensen	Mackenzie Stuart	

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 12 iulie 1973.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
R. Lecourt